

Jazz med både kraft och kontrastrikedom

Magnus Eriksson, Lira 2009-10-14

Konsert

JOE LOVANO US FIVE

Palladium, Malmö 13 oktober

Joe Lovano inledde sin Europaturné med gruppen Us five med en makalös spelning i Malmö. Gruppen gav tidigare i år ut skivan Folk art. Musiken står på stadigt jazzmodernistisk grund, men den integrerar också element från andra musikaliska traditioner.

Joe Lovano samlar intryck och smälter om i dem ljuset av sina egna erfarenheter. Han är på många sätt en episk solist. Hans improvisationer formas till små berättelser, som om tonflödet genererar bilder, situationer och upplevelser.

Joe Lovano inleder också konserten med en lång solopassage: varsamt sökande, ömt expressiv, en prolog lika mycket som ett preludium. Hans medmusiker sluter an. Joe Lovanos solo tar fastare form. Snabba löpningar, han håller ut de höga tonerna, innan han söker sig ner i registret, där han envist bökar som om han fastnar i ett envig med tonmaterialet, eller med känslorna.

I det första setet spelar Lovano och hans medmusiker enbart musik från Folk art. Gruppen skapar en tät dynamik, inte minst på det rytmiska planet. De båda trummisarna Otis Brown och Francisco Mela förenas i en gemensam rytmisk figur, som de snabbt avlägsnar sig från för att utveckla sina egna infall i en rytmiskt mångfasetterad väv. Kontrasterna mellan dem ger musiken en säregen kraft. Brown framträder hela tiden som jazztrummis, medan Mela även behandlar sina trummor som afrikanska slagverk med suggestiv och tungt hypnotisk rytmmarkering.

På scen är musiken tyngre än på skivan. Joe Lovanos utspel är kompromisslöst. Hans snabba löpningar på tenorsaxen och hans kontrastrika spel på två sammanbyggda sopransaxar ger ett förtätat, men också frustande intensivt uttryck. Tillsammans med den fantastiska basisten Esperanza Spalding skapar också trummisarna ett rytmiskt flöde som sveper med både Lovano och publiken. Joe Lovano gungar lyckligt på den täta rytmiken men avlägsnar sig också från den i eleganta meningsutbyten med pianisten James Weidman.

I det andra setet framför gruppen både nyskrivet material och klassiker av Monk och Billy Strayhorn. Men attacken och den obönhörliga fokuseringen är densamma. Solona växlar i en vild improvisationsglädje som också ger utrymme för en del bus men utan att musiken någonsin förlorar sin riktning och betydelse.

Konserten understryker att Joe Lovano är en av dagens absolut största saxofonister. Han är starkt påverkad av Coltrane, och han har en ton vars fylliga kraft för tankarna till Rollins. Men alla influenser smälts om i hans eget, personliga uttryck.

Onsdagen den 14 oktober uppträder Joe Lovano och Us five på Nefertiti i Göteborg, innan turnén fortsätter på kontinenten

Magnus Eriksson, Lira 2009-10-14

Joe Lovano gav järnet

Stig Linderoth Orkesterjournalen 2009-10-14

Foto: Lasse Seger

Joe Lovano och Us Five inledde i går kväll en lång Europaturné på Palladium i Malmö. För att vara i starten på en turné med en relativt ny grupp lät det hela mycket samspelt och alla gruppens medlemmar gav verkligen järnet.

Första set varade en dryg timma utan andhämtning och förlöstes till sist av en blues med klar bebopkaraktär, Big Ben, i vilken Joe plockade fram ett instrument liknande något som Roland Kirk skulle ha kunnat traktera då det begav sig. Två hopbyggda sopransaxofoner som lät Joe spela duett med sig själv. Jag kan förstå hur man spelar med alla fingrarna på en saxofon men att styra klaffarna på två instrument samtidigt låter rätt svårt. Men Joe gjorde det och det lät bra.

Musiken i första avdelningen var för en lång kollektiv improvisation där underlaget var olika teman, Us Five, Powerhouse m fl hämtade från Folk Art som gruppens nya platta heter. Soloutrymmet gick från musiker till musiker, fram och tillbaka lätt styrt av Joe med hjälp av subtila handrörelser och ögonkast. Och alla gavs ordentligt med plats. Två trumslagare innebar naturligtvis massor av drumbattles. På gott och ont enligt min mening.

Andra avdelningen, efter 15 minuters paus, startades upp med en lång och rejäl samba, Viva Caruso. Nu var det som om Rollins på något sätt var närvarande. Lovano dansade fram och tillbaka och i bland hötte och riste han med saxen och ibland honkade han långt ned under lägsta notraden för att några ögonblick senare klämma fram toner till himmelska höjder. Lovano använder helt enkelt tenorsaxens hela register och mer därtill.

Sen mer musik ur nya plattan förstås: Dibango, en hyllning till Mano Dibango, sen ett stycke av Billy Strayhorn, My little brown book samt som extranummer, Four in one, en hyllning till Monk som skulle fyllt år för tre dar sen.

Sammanfattning: En häftig konsert av en samspelt och skicklig grupp musiker. Ingen nämnd ingen glömd. Definitivt musik för vårt århundrade men ändå med anknytning långt bak i jazzhistorien. Publiken var entusiastisk och Palladium var nästan fullsatt. Mestadels av musikstuderanden om ni frågar mig! Joe Lovano ligger högt i Down Beats omröstningar, strax under Rollins. Lite mer publikfrieri från Lovanos sida och jag skulle säga: Se upp Sonny!

Joe Lovano Us Five Palladium, Malmö 13 oktober 2009 Joe Lovano ss, ts, James Weidman p, Esperanza Spalding b, Otis Brown III, Fransisco Mela dr